

стор.3

БУДЬ ЗРАЗКОМ

Віталій ЯЦЮК: «Ми не тільки проповідуємо Євангелію, ми маємо жити згідно з Євангелією, щоб нести її слово у світ».

стор.5

СТОРІНКУ ПЕРЕГОРНУТО

Микола СИНЮК: «Я жив місією, вона — немов сіамський близнюк, який приріс до моєї душі. І я не маю наміру його відділяти».

стор.6

Я ПРИЙШЛА ДОДОМУ

Мене вислухали, підтримали, прийняли. І вперше за багато років я відчула себе вдома. У чужій країні, із чужими людьми і чужою мовою.

ГОЛОС НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№7 липень 2025

виходить з лютого 1991 року

voice.org.ua

КОНФЕРЕНЦІЯ

УСЕ ЗАДЛЯ ЄВАНГЕЛІЇ ЮВІЛЕЙНА КОНФЕРЕНЦІЯ МІСІЇ «ГОЛОС НАДІЇ»

20-21 червня 2025 року в церкві «Спасіння», що поблизу Луцька, відбулася ювілейна конференція «Голосу надії». Місіонери дякували Богу за 35-річний шлях служіння під гаслом «Усе задля Євангелії» (1 Кор. 9:23). Конференція зібрала понад 200 місіонерів та служителів із різних регіонів України, зокрема з прифронтових територій.

ДЕНЬ 1

Микола Синюк у своїй вступній промові згадав про те, як починалася місія в 1990-х роках. Спираючись на контекст гасла конференції, він зауважив: «Для юдеїв ми були, як юдеї, для тих, хто без закону, як беззаконні, для слабих, як слабкі. Намагалися для всіх стати всім, щоб спасти хоча б деяких. Ми стали спільниками Євангелії. Ці 35 років старалися бути підтримкою і голосом надії для багатьох людей. Із Богом ми пройшли цей шлях, із Ним і підемо далі. Покладімо всі наші успіхи, усі справи до ніг Ісуса

Христа й подякуймо Йому!» «Хай ідея Твого Царства, ідея «все для Євангелії» — стане домінуючою для церкви», — молився служитель.

Конференцію вітали старший пресвітер церков Запорізької області Анатолій Трачук, старший пресвітер церков Полтавської області Михайло Роман, представник української філії місії «Братерство без кордонів» Святослав Бойко. Співом служив 4-й молодіжний хор «Церкви Христа Спасителя» м. Луцька.

«Так, не просто проповідувати дуже хорошу звістку, — зауважив відповідальний за місіонерський відділ ВО УЦХВЄ Володимир Величко. — У гаслі «Все задля Євангелії» — натяк на жертвність. Автор цих слів апостол Павло пережив багато труднощів під час свого служіння. Навіть жертвність Ісуса Христа не була оцінена тогочасним суспільством. Але ними керував основний мотив — любов до людей. І через 2000 років цей самий мотив керує сучасними місіо-

нерами! Тож не опускайте руки. Те, що вам довірив Господь, буде виконане!»

Також пролунали відеопривітання від місіонерів з-за кордону — Андрія Кохтюка (Польща), Івана Серта (Болгарія), Віталія Маланчука (Швеція), Павла Федорука (Ізраїль), Петра Синюка (Хорватія), Руслана Вознюка (Іспанія), Сергія Луговського (Німеччина).

Директор місії надав коротку інформацію про працю місії та звіт про власне служіння. За час діяльності в «Голосі надії» працювало близько 650 місіонерів (рахували тих, хто прослужив більше 10 років), серед них — 8 єпископів, 4 старші пресвітери, 85 пасторів, 76 дячків, 41 євангеліст, 135 вчителів недільних шкіл. За весь час спільно із місцевими церквами було засновано 256 церков, понад 350 населених пунктів було охоплено благовістям. Микола Синюк висловив подяку всім місіонерам, працівникам офісу. Зворушливим моментом став момент його вдячності дружині за спільний шлях у

служінні Богу. Конференція допомогла за подружжя.

На конференції «Голосу надії» вже стало доброю традицією вручати дипломи випускникам місіонерської школи. Цей рік не став винятком — документ про закінчення навчання з рук директора школи Івана Онисіва та Миколи Синюка отримали 17 юнаків і дівчат. Після вітального слова ректора Київського біблійного інституту Ігоря Скрипніченка настанови для молодих людей виголосив старший пресвітер Волинського об'єднання УЦХВЄ Михайло Близнюк. «Написано: Бог дає насіння сіячеві. Насінням є Слово, наука Христова, а також насінням є ми самі. І Бог це насіння буде примножувати, якщо воно проростатиме перш за все в нашому житті. Якщо ми проповідуватимемо Євангелію, яка нас самих не зробила щасливими, урожай не буде рясним», — наголосив єпископ. Конференція звершила молитву за благословення нових місіонерів.

Делегати та гості урочистого богослужіння переглянули короткометражний сюжет «Місія під час війни» про працю місії за останні роки. Фільм містив кадри дитячих заходів, гуманітарної допомоги біженцям, капеланського служіння військовим, душеопікунського служіння їхнім сім'ям тощо.

Старший єпископ УЦХВЄ Анатолій Козачок проповідував на тему «Вплив Святого Духа на місію».

«Людина, сповнена Святого Духа, має спонукання всередині себе до проповіді Євангелії. Просімо в Бога цієї повноти! — закликав єпископ. — Святий Дух дає сміливість. Ми йдемо на місію не із власною силою. Смиріймося перед Господом, нехай Він нас направляє!» Богослужіння завершилося спільною молитвою, у якій звучала вдячність та прохання про благословення подальшої праці місіонерів.

КАПЕЛАНСЬКЕ СЛУЖІННЯ

БЛАГОСЛОВЛЯТИ НЕ НА СМЕРТЬ, А НА МИР У ХРИСТІ

«Благословляти не на смерть, а на мир у Христі», — закликав В'ячеслав Когут учасників Третього з'їзду капеланів Волинського об'єднання УЦХВЄ

7-9 липня 2025 року в християнському таборі «Світанок», що біля Каменя-Каширського, відбувся 3-й З'їзд капеланів Волинського об'єднання УЦХВЄ. Близько 20 капеланів із дружинами та дітьми долучилися до цього заходу, метою якого було підбадьорення на подальше служіння, координація дій і формування спільного бачення, а також побудова більш тісних стосунків.

Розпочався з'їзд із вечора свідчень про чудеса в житті та служінні, бо, як зазначив директор Департаменту соціального служіння УЦХВЄ В'ячеслав Когут, «свідчення має велику силу, тому що Писання каже, що ми перемогли лукавого кров'ю Христа і словом свідчення».

Урочисте відкриття з'їзду відбулося 8 липня. Його розпочав Олександр Ружи́ло, завідувач відділу капеланського служіння при Волинському об'єднанні церков. «Наше завдання — бути поруч із тими, хто йде на смерть, — зазначив він. — І реальні плоди цієї праці ми побачимо не на землі, а на небі».

Єпископ Михайло Близнюк, звертаючись до капеланів, акцентував на важливості ролі Євангелії, яка має силу спасати. Він спонукав тих, хто усвідомив силу Благої Вістки та відчув поклик до особливого служіння, на яке мало хто наважується, виявляти Христа і словом проповіді про любов, надію та прощення, і прикладом практичного життя.

Директор департаменту соціального служіння В'ячеслав Когут закликав капеланів любов'ю перемагати страх, який є природною реакцією на неприродні обставини, у яких ми живемо нині. І радив, щоб вони благословляли своїх підопічних не на смерть, а на

мир, який дає Христос.

«Переломні моменти породжують нові виклики, що формують нових людей, які стають відповіддю на ці виклики», — резюмував почесний директор місії «Голос надії» Микола Синюк. Він порівняв сучасних капеланів із Давидом, який прийшов навідати своїх братів на полі бою та спонукав усіх зробити Господа своєю єдиною опорою, як це зробив цей відважний юнак.

Далі було вручення медальок тим, хто активно працює на фронті та підтримує капеланів у тилу. Капелани мали змогу поставити питання, які турбують їх, керівникові Департаменту соціального служіння та голові Волинського об'єднання церков. Згодом було багато спілкування, обговорення, свідчень — час, коли вислуховували самих капеланів ті, хто їх розуміє якнайкраще, — їхні колеги.

Із обговорення насущних питань розпочався й останній день з'їзду. Звучали різні думки, погляди, бачення, мрії. Не у всьому погоджувалися один із одним. Та єдині були в тому, що це покликання на часі і викликів попереду — безліч. Тож щиро молилися за те, щоб стати реальною потужною відповіддю від Господа на ці виклики.

А того дня певним викликом для капеланів стало практичне заняття з тактичної медицини, яке провели лікар-хірург Микола Савчук та капелан Юрій Бен-

зель, що певний час служив у лавах ЗСУ як медик, евакуюючи поранених із поля бою.

Багато церков підтримало ініціативу проведення цього з'їзду матеріально. Хотілося б зокрема згадати церкви села Воегоща та міста Каменя-Каширського, які готували смачні обіди та вечери для капеланів і їхніх родин.

У врочистому зібранні з нагоди закриття з'їзду взяла участь молодь із церкви села Седлище. Один із їхніх співочих гуртів також був і учасником відкриття з'їзду.

Свідченням про своє служіння як капелана й волонтера, а також словом підбадьорення поділився з присутніми заступник директора місії «Голос надії» Юрій Ковальчук. А Петро Карлович, старший пресвітер церков Каменя-Каширського регіону й пастор церкви села Седлище, завершуючи зібрання, щиро помолився за капеланів, за захист воїнів, за Україну, за мир.

Для довідки: Капеланський відділ при Волинському об'єднанні УЦХВЄ було утворено у 2023 році. Він об'єднав людей, які з перших днів повномасштабного вторгнення (а дехто і з 2014 року) активно долучилися до служіння військовим та їхнім родинам. Нині 38 капеланів-волонтерів є співпрацівниками відділу. До цього служіння залучено набагато більше небайдужих християн із різних церков Волині.

Ольга МІЦЕВСЬКА

НОВИНИ ЦЕРКОВ ХВЄ ВОЛИНИ

20 липня в церкві села Ромашківка відбулося членське зібрання, на якому Віктора Місковця було обрано на дияконське служіння. Зібрання відвідав член обласної ради Бас С. О.

15 червня в селищі Торчин відбулося рукопокладання на пресвітерське служіння Паламарчука Олександра Юрійовича та Шклярука Юрія Сергійовича. Священнодію звершували старший пресвітер ВО УЦХВЄ Близнюк М.І., його перший заступник Паламарчук В.І., заступник у Луцькому регіоні Рибак П.А. та член обласної братерської ради Бас С.О.

ДОРОГА ДО ІСУСА

Відпочинок для людей з порушенням слуху та їхніх дітей. На території табору «Єдність», що біля м.Ковель, відбувся відпочинок для людей з порушенням слуху та їхніх дітей під девізом «Дорога до Ісуса». Під час заходу учасники детально обговорили, що таке віра, звідки походить добро та зло, що означає любити всіх, що таке мир та де його знайти.

Організатори підготували насичену програму, тож попри часті дощі, присутнім бракувало часу для суму. Активні види діяльності проводилися в закритому приміщенні, яке нещодавно добудували завдяки пожертвам небайдужих людей. Там відпочивальники мали можливість спілкуватися в командах, навчатися та займатися рукоділлям.

Із дітьми працювали волонтери, які організували їм активний відпочинок, аби батьки мали змогу максимально відновитися. Учасниками заходу стали 23 лідери з порушеннями слуху; 63 відпочивальники з порушеннями слуху; 10 волонтерів; 34 перекладачі жестової мови.

Географія учасників: Волинська, Львівська, Тернопільська, Рівненська, Івано-Франківська, Чернівецька, Хмельницька, Харківська, Одеська, Чернігівська, Донецька, Київська, Вінницька, Житомирська, Полтавська та Черкаська області України, а також такі країни: Німеччина, Польща, США (Аляска), Японія.

Увага!

Всім, хто бажає долучитися до місіонерського служіння!
Місія «Голос надії» оголошує набір студентів.

Запрошуємо братів і сестер, кому не байдужа доля неспасених людей. На вас чекають професійні викладачі, місіонери – практики, організатори християнського служіння.

Телефони для довідок:
068-636 5835
050-527 9258

ПРОПОВІДЬ

БУДЬ ЗРАЗКОМ

«У всіх сам себе подавай за зразка добрих діл, у навчанні непорушеність, повагу, слово здорове, неосудливе, щоб противник був засоромлений, не мавши нічого лихого казати про нас» (Тит.2:7-8).

ЖИТТЯ — ЦЕ ПРОПОВІДЬ

У кожного покоління своє покликання. Однак Боже покликання для кожного з нас, а особливо для служителів та місіонерів — бути зразком. Зі слова Божого та з особистого досвіду розуміємо, що бути зразком — не так просто. Проте нам, християнам, важливо цього прагнути, бо ми живемо в час, коли світ дуже уважно спостерігає за кожним із нас. І зазвичай робить він це не для того, щоб нас наслідувати, а щоб підловити чи опорочити. Саме тому наш дім, наша сім'я, наше служіння мають бути зразковими.

Сім'я — це наша проповідь, яку читає весь світ, що оточує нас. Тому не забуваймо, що служіння — це не просто певна роль у церкві. Це стиль життя. Це зразкове життя, яке є єдиним переконливим свідченням у світі, який осуджує фальш і лицемірство. Коли ми живемо так, як ми проповідуємо, то прославляємо цим нашого Господа.

ХРИСТОС — ДОСКОНАЛИЙ ВЗІРЕЦЬ ДЛЯ НАС

Ісус Христос показав нам дорогу, якою ми маємо йти. Кожне Його слова, кожен вчинок є взірцем для наслідування. І коли ми дивимося на Нього, то розуміємо: це досконалий взірець. У Божому Слові написано: «Бо на це ви покликані, бо Христос постраждав за нас і залишив нам приклад».

Він залишив нам зразок, щоб ми пішли слідами його. Апостол Павло, підхоплюючи це, каже: «Будьте наслідувачами мене, як і я Христа». Він не просто казав: «Дивіться на Христа». Він звертав увагу навіть на себе.

СЛУЖИТЕЛЬ МАЄ БУТИ...

Звісно, вимоги до служителів завжди будуть вищими, ніж до членів церкви, бо й написано: «А служитель (єпископ, пресвітер,

диякон, місіонер) має бути...» — і далі йде перелік різних рис, якими має володіти ця людина. І ми вибираємо з-поміж себе людей доброї слави, повних Святого Духа, мудрості. І тому, коли дивимося на служителя, то розуміємо, що він має виділятися в чомусь — зокрема у слові, у житті, у любові, у душі, у вірі, у чистоті (див. 1Тим.4:12), бо церква завжди чекає кращого прикладу від своїх служителів.

Церква сьогодні потребує не просто красномовних знавців Писання. Вона потребує людей діла, лідерів, які живуть так, як говорять. Бо саме через них росте повага до церкви, розвіюються всякі наклепи та зневіра. А люди навіть якщо хочуть щось знайти проти служителя, та не можуть, тому що його життя бездоганне.

Як я вже сказав, світ дуже уважно спостерігає за служителями всіх рівнів, щоб їх дискредитувати. Як ми читали в першому тексті, шукаючи щось лихе сказати про них. Люди передивляються проповіді й вирізають із них різні гострі моменти, а потім їх публікують. Дехто схвалює це, дехто засуджує, але для нас із вами це означає тільки одне: треба завжди пильнувати за тим, що говориш. Чи не так? Тому не забуваймо, що кожен із нас — як послання, яке читає світ.

Ми не тільки проповідуємо Євангелію, ми маємо жити згідно з Євангелією, щоб нести її слово у світ.

Якось одного проповідника запитали: «Скажи, який найкращий переклад Біблії?» Він відповів: «Найкращий переклад Біблії — це переклад моєї мам. Усе, що вона читала, вона перекладала в наше життя, і все, що вона читала, перекладала у своє життя. Вона так жила...» Я думаю, що це досить влучно сказано.

Тож ми маємо бути зразком для людей, щоб навіть наші критики чи опоненти не могли вхопитися за щось. Наше життя — це наша платформа, із якої ми проповідуємо. І якщо ця платформа хитка, то істина, яку ми несемо й проповідуємо, втрачає силу в очах слухачів. Проповідник Джон Пайпер сказав такі слова: «Якщо пастор не живе святим життям, то його про-

повідь — це просто шум, навіть якщо він цитує Писання».

«ЖИВИ ТАК, ЯК Я ЖИВУ...»

Коли ми читаємо Боже слово, то можемо простежити, що приклад наслідування не в словах «роби те, що я кажу», а у словах «роби так, як я живу». Павло каже: «Будьте моїми наслідувачами, як і я наслідую Христа», або: «Будьте до мене подібні, браття, і дивіться на тих, хто поводить так, як маєте ви за взір нас» (Фил.3:17). Тож ми бачимо, що Павло не відокремлює вчення від практичного життя. Це одне — служитель має бути цільний і в доктрині, і в практикуванні цієї доктрини. Ми не маємо права проголошувати святість, коли самі живемо в гріховних компромісах, бо світ сьогодні дуже легко виявляє будь-яке лицемірство. Нині, як ніколи, його легко виявити, бо ми сьогодні — як на долоні. Чи не так?

На жаль, сучасна історія знає чимало випадків, коли сильна проповідь була зруйнована гріхопадінням. Один компроміс може зруйнувати наше багаторічне служіння. Ми знаємо безліч таких випадків і на місцевому рівні, і на світовому. Коли я почув про темні сторінки життя Раві Захаріаса, про трагічне падіння цього чоловіка, то був насправду засмучений. Цей видатний аполлет служив, проводив лекції, писав книги. Утім, коли він помер, виявилось, що він вів аморальний спосіб життя. І все його неймовірно успішне служіння було зруйноване: місія закрита, книжки вилучені, абсолютно все надбання зійшло на нуль. Його глибоких книг більше не друкують, його служіння закрите. А все тому, що він пішов на компроміс, ведучи подвійне життя — проповідував добре, але не жив так. І це серйозне попередження для кожного з нас. Важливе не просто наше слово, а важливе наше життя, яке ми сьогодні ведемо.

ПРАКТИЧНІ ПОРАДИ

Які практичні поради були б корисними для всіх нас? **Насамперед** ми маємо жити здоровим християнським життям. Жодного подвійного життя, коли в церкві — один, а поза церквою — інший, вдома — один, а на служінні

— інший. Ми маємо бути однаковими скрізь і всюди: удома, у служінні, у праці — у всьому маємо бути людьми без подвійних стандартів. Прозорість — це наш захист.

По-друге, ми маємо більше дбати про свою святість, праведність, ніж про популярність. Коли ти живеш святим і праведним життям, ти можеш бути непоміченим. Часто тільки скажи щось неправильне, тільки, як то кажуть, пройди по грані ересі, зразу здобудеш популярність і матимеш перегляди. Але це не наш шлях.

По-третє, підзвітність — це дуже важливо. Це не слабка ланка — це те, що гарантує нашу безпеку. Тому ми маємо бути підзвітними на всіх рівнях, зокрема й у своєму домі. Тобто коли служитель йде з дому, а дружина запитує: «Ти куди?», то йому треба сказати, куди йде. Бо якщо він каже: «Я їду — і тобі не треба знати куди, то не твої справи», — то це означає, що він ставить до неї як до рабини, а не як до співспадкоємиці Божої благодаті та подруги, даної Богом. Бо коли чоловік і дружина — друзі, то вони діляться один із одним, розказують, хто куди йде, куди їде, що має робити. І це нормально, коли твоя дружина знає, що ти робиш.

Четверте — не ідеалізуй себе. Усі ми, люди, маємо певні мінуси. І що важливо зауважити в нинішній час: люди шукають не ідеальних, а щирих. Давид не був ідеальним, але він був неймовірно щирим. І Бог дуже любив це в ньому. І нам Писання каже, що Бог чує молитву щирих.

П'ята порада: пам'ятаймо — наше служіння починається в нашому домі. Біблія каже: «Хто невміло керує домом, не здатен пасти Божу церкву».

Отже, святе життя людини,

яка присвятила себе на служіння Богові, — це захист від звинувачень, як написано: «Щоби противник не мав що злого сказати про вас. Бо противник шукає, що сказати злого, щоб виставити зле напоказ. Але коли ми тримаємося оцих порад, тримаємося Божого Слова, противник буде посоромлений».

Нинішня реальність така: світ уважно спостерігає і шукає, до чого придертися. Не даваймо для цього приводів.

Ми живемо в небезпечному часі — у часі, коли ми маємо дбати про репутацію Євангелії. Це означає, що слід тримати своє життя так, щоб бути зразком для інших. Це дуже й дуже важливо. Коли ми втрачаємо святість — то втрачаємо Божу присутність. А коли немає Божої присутності, люди стараються її компенсувати різними замінниками.

Проте в Божому слові ми читаємо дуже чітку вказівку: «Спочатку освятіться, — каже Господь, — а завтра я буду чинити чуда. Спочатку наблизьтеся до Мене, а тоді Я наблизюся до вас...»

Світ дивиться на служителів як на вітрину церкви. І якщо життя пастора, служителя, місіонера нечисте, то і вся церква потрапляє під осуд зовнішніх людей. Але коли життя служителя святе, праведне, воно роззброює критиків — і люди дивляться на церкву та прославляють Господа Ісуса Христа. Тому від служителів очікується глибоке розуміння критеріїв постійного особистого духовного зростання. Це не просто побажання — для нас це біблійні стандарти, прописані в Божому Слові. Це те, чим ми маємо жити — і бути взірцем людям, яким служимо.

Віталій ЯЦЮК, єпископ, перший заступник старшого єпископа УЦХВЕ

ВИПУСК МІСІОНЕРСЬКОЇ ШКОЛИ У ВАРШАВІ

1 червня 2025 року відбувся випуск другої групи студентів місіонерської школи при церкві «Вефіль» м. Варшава, де служить пастором багаторічний місіонер «Голосу надії» Андрій Кохтюк.

Цього разу випускниками школи стали 14 хлопців та дівчат — це українці, які нині проживають у Польщі. Вони пройшли тримісячне навчання з богословських та практичних дисциплін.

Урочисте богослужіння

відвідали заступник директора місії «Голос надії» Євген Мельничук та відповідальний за євангелізаційну працю на Волині Володимир Гусак. Серед гостей також були служители з України — Володимир Бобик, Сергій Акельма, один із пасторів варшавської церкви «Слово віри» Дмитро Бойко та пастори з США.

Під час зібрання служители поділилися настановами з Божого слова, власного досвіду та звершили молитву благословення студентів на

духовну працю.

«Молодь їде для служіння у два великі міста Польщі — Зелену Гуру та Краків. А також двоє студентів летять на розвідку в Дублін (Ірландія)» — каже організатор навчального процесу Андрій Кохтюк.

Перша група студентів місіонерської школи у Варшаві навчалася у вересні-грудні 2024 року. Тоді свідоцтва отримали 19 випускників, які продовжують служіння в різних населених пунктах Польщі.

КОНФЕРЕНЦІЯ

УСЕ ЗАДЛЯ ЄВАНГЕЛІЇ

ЮВІЛЕЙНА КОНФЕРЕНЦІЯ МІСІЇ «ГОЛОС НАДІЇ»

ДЕНЬ 2

Другий день конференції розпочався із закритого засідання, ведучим якого був перший заступник старшого єпископа УЦХВЕ Віталій Яцюк. Оскільки Микола Синюк оголосив про своє рішення передати служіння директора місії, відбулися вибори нового керівництва. Делегати одногосно підтримали кандидатури, запропоновані Розширеною радою місії. Зрештою новим директором «Голосу надії» став Віталій Оніщук, який до цього часу виконував обов'язки заступника.

«Сьогодні я роблю крок убік — і продовжуватиму рух вперед. Тому що місіонерське служіння — це те, чим я живу, і воно зі мною — до останнього удару серця», — сказав, передаючи служіння, Микола Синюк. Віталій Оніщук подякував конференції за довіру й висловив намір активно розвивати місіонерське служіння на новій посаді.

Також Рада місії запропонувала розширити колектив заступників — ними стали Сергій Тарасюк (перший заступник), Юрій Троць, Володимир Гусак, Іван Онисів та Юрій Ковальчук. Євген Мельничук продовжуватиме виконувати обов'язки заступника, а Микола Синюк матиме статус почесного директора місії. Віталій Яцюк подякував Миколі Синюку за служіння й побажав благословення у праці Віталію Оніщуку. Потім делегати звершили молитву за новообрану команду та за працівників місійного офісу. Крім того, відбулося рукопокладення в сан благовісника багаторічного працівника місії, редактора газети «Голос надії» Юрія Троця.

Ранкове богослужіння розпочалося з молитви за відповідальних за регіони місіонерської праці — Петра Приходька, Олександра Руденка, Віктора Клеця, Івана Онисіва, Мирослава Капарчука та Володимира Герасимчука. Протягом другого дня конференції служили співом місіонерські гурти, зокрема «Левит».

Центральну проповідь вранці виголосив Віталій Яцюк. Він говорив на тему: «Будь зразком: сім'я служителя». «Наше життя — це платформа, із якої ми проповідуємо. Якщо ця платформа хитка, то істина, яку ми передаємо, втрачає силу в очах слухачів. Сьогодні світ дуже легко виявляє будь-яке лицемірство. І один компроміс може зруйнувати багаторічне сильне служіння, — зазначив єпископ. — Коли служитель і його дім святі — тоді й церква сильна. Сім'я служителя повинна нести служіння разом — у вірності, жертвовності, любові та правді!»

Редактор журналу «Бла-

говісник» та працівник місійної редакції Юрій Вавринюк представив коротку презентацію: «Голос надії: відлуння історії». Він окреслив п'ять періодів, через які пройшла місія: підготов-

чий, романтичний, розширення, стабільності та викликів.

Конференція продовжилася семінаром відповідального за місіонерське служіння в Житомирській області Сергія Тарасюка. «Поки Церква на цій землі чекає тріумфального при-

ходу Ісуса Христа, на її плечах головна задача — благовістити і спасати, — наголосив він. — Церква — живий організм, і в її ДНК має бути закладена місія розмножуватися». Служитель окреслив 7 ознак місіонерської церкви: спрямованість цілєю; спрямованість вимірними та втілюваними цінностями; кола відповідальності; взаємозалежне лідерство; пускання нових пагонів; «антіохійські» зв'язки;

телескопія.

Після обідньої перерви заступник директора місії Євген Мельничук проповідував про важливість чіткого бачення мети власної праці та зосередження на Євангелії. А старший пресвітер церков Житомирщини Іван Фещенко закликав умертвити пожирачів часу, який має бути присвячений Господу й дорученому Ним служінню.

Василь Попудник запросив делегатів конференції до роздумів над складними пи-

таннями благовістя у своєму семінарі «Невраховані чинники євангелізації». Він акцентував на тому, що євангелізація — це проповідь істини, а не пропаганда чи популізм. Показав різницю між євангелізацією і християнізацією. На основі Писання продемонстрував, що навіть сповнення Святим Духом ще не означає зміни старо-

го світогляду. Також він простежив динаміку розвитку церкви ХВЕ та порівняв реалії служіння в період 1990–2010 рр. і 2010–2025 рр. Звернув увагу на важливість підготовки ґрунту та правильного вибору місця і часу для сіяння. Серед актуальних методів благовістя служитель назвав створення християнських дитячих садочків, загальноосвітніх шкіл, центрів відновлення для військових і їхніх сімей, центрів реабілітації, сімейного прихистку, проведення дитячих таборів та клубів, онлайн-програм, домашніх груп, утворення нових церков методом відділення певної кількості членів, особистий євангелізм.

Після цього відбулося обговорення семінарів Сергія Тарасюка та Василя Попудника, яке модерував Сергій Губеня. Під час перерви співпрацівники місії вийшли на сцену для загального фото.

Другий день конференції завершився вечірнім богослужінням. Заступник директора місії Володимир Гусак проповідував про статус християн у світі, куди вони послані Богом, як вівці між вовків. А Іван Онисів поділився свідченням надприродної відповіді на молитву під час служіння в Карпатах.

«Немає більшої місії на землі, ніж та місія, яку Бог дав церкві, — підкреслив заступник директора місії Юрій Ковальчук. — Сьогодні ми можемо спостерігати за дипломатами, які намагаються досягнути миру — наскільки насичене їхнє життя, якої посвяти вимагає їхня робота. Але місія спасіння людей від вічної загибелі — незрівнянно важливіша. Найвища посвята на землі — це проповідь Євангелії!»

Завершальне слово мав директор місії Віталій Оніщук. Нагадавши дві основні цілі «Голосу надії» — благовістя та відкриття нових церков, він побажав місіонерам лишатися цілеспрямованими та спеціалізованими у власній праці. Промовець зауважив, що в усі часи Божим працівникам доводилося проходити через труднощі та багато чим жертвувати задля Євангелії. Але все це було не даремно, і посвята завжди приносила плід. «Бог сказав Гедеону: йди з тією силою, яку ти маєш. Він не зробив із нього якогось супермена. Немає кращих місіонерів, ніж ви. Тому довіряйте Богу, щоб Він міг використати вас. Будьте вірні й відважні, щоб лишити все заради мети. Не падайте духом у випробуваннях, які прийшли. І скористайтеся тим часом, який Бог дав для місії», — закликав служитель.

Учасники конференції звершили низку молитов — за церкву «Спасіння», яка гостинно приймала делегатів, за місіонерів, за мир і за Україну.

Дмитро ДОВБУШ

МИКОЛА СИНЮК: "СТОРІНКУ ПЕРЕГОРНУТО, АЛЕ МІЙ ВЕКТОР РУХУ НЕ ЗМІНЮЄТЬСЯ"

21 червня 2025 року, під час ювілейної конференції «Голосу надії», досі незмінний директор місії Микола Синюк передав керівництво своєму заступнику. З цієї нагоди розпитуємо служителя про його емоції, проміжні підсумки та плани на майбутнє.

— Місія «Голос надії» — це служіння вашого життя, якому ви присвятили багато років. Що відчували, передавши його?

— Відчуття були приблизно такими, як шелест перегорнутої сторінки. Я готувався до цього кроку давно, тому був морально готовий. Але відбулася тільки передача обов'язків керівника, а передача чи, точніше, закінчення місійного служіння буде тільки з останнім подихом, — це моє переконання. Я жив місією, вона — немов сіамський близнюк, який приріс до моєї душі. І я не маю наміру його відділяти. Такий симбіоз для мене цілком комфортний. Узагалі, тепер у мене таке відчуття, ніби я на місяць пішов у відпустку.

— Напевно, у багатьох людей може виникнути запитання: чому саме тепер, під час війни?

— Не тепер — рішення було прийнято набагато раніше. Моя особиста межа була — у віці 65 років. Просто вона припала на буремні часи. Спочатку «ковід» — «зачекай, бо неможливо зібрати конференцію», потім війна — «коней на переправі не міняють». Завжди були якісь вагомі причини, і навіть нині дехто перекопував не спішити з цим кроком. Але коли місії виповнилося 35 років, я подумав, що це гарна дата, і буде доречно скористатися цією нагодою.

— Що плануєте робити далі? Оскільки ви вже видали кілька книг, чи чекає на вас книга про місію?

— Мій вектор руху не змінюється. Минулі вихідні я провів із нашими місіонерами в Карпатах, цього тижня їду на Черкащину. І в новому статусі можна втілювати місіонерські плани та задуми. Також я бачу себе у викладацькій діяльності в контексті місіологічного бачення церкви. При нагоді завжди буду старатися шукати нових людей, заохочувати їх, підбадьорювати до служіння.

Щодо книги — ідеї є, але поки не знаю, як їх утілити. Документальну книгу вже маємо. Можливо, було б цікаво щось написати в ху-

дожній обробці. Свої «Дорожні нотатки» також думаю видати, вони вже зібрані.

— Попри посаду директора, ви ніколи не засиджувалися в офісі й багато часу проводили в місіонерських поїздках.

— Чесно кажучи, мені не дуже подобалася кабінетна робота. Хіба що з погляду творчого середовища та спокійних умов для розумової праці. Я людина більш романтичного характеру. Мене ваблять поля, дороги, повороти, гори, долини, літаки, люди, зустрічі, спілкування, проповідництво — цим я завжди жив у прямому й переносному сенсі. Мені ніколи не подобалося слово «директор», воно якесь холодне й дряпає — «шкрябає». «Служіння місіонерам» — звучить більш природно.

— Які плюси і мінуси посади директора місії?

— Плюси — у статусі керівника ти можеш більше впливати на певні рішення. Мінуси — ти відповідаєш за все, що відбувається в організації, навіть за те, до чого не мав жодного стосунку.

— Згадайте, будь ласка, найприємніший і найсумніший для вас момент, пов'язаний із «Голосом надії».

— Приємних моментів було дуже багато, одночасно більше, ніж сумних. Якось, подорожуючи Сполученими Штатами, я відвідав одну церкву. Там зібрали жертви для місії, і я запитав, які документи для звітності потрібно надати від нас. Відповідь була: «Ми вас знаємо, ми вам довіряємо!» Надзвичайно приємно чути такі слова — це значить, що нам

вдалося пройти свій шлях, не втративши довіру ні перед Богом, ні перед людьми. Приємно було отримувати визнання від нашого українського братерства, керівництво якого визначило «Голос надії» як базову місію церков УЦХБЄ. Завжди приємно, коли люди, які вважали, що християнство — це дві години в неділю на церковній лаві, через місіонерство відкривали для себе нові обрії життя і служіння.

Щодо сумних моментів, то найбільш боляче переживати втрати. На жаль, є працівники місії, які загинули на війні, в автокатастрофах... Особливо болить, коли хтось із місіонерів спіткнувся і відпав від служіння, а іноді навіть від церкви. Цей біль найпекучіший...

— Ви згадували моменти особливих відкриттів, які мали під час служіння. Можете навести кілька прикладів?

— Переважно, це були відкриття щодо будівництва різних домів молитви — у Сухобезводній, у Котельві, у Хухрі. Хоча часто це здавалося неможливим чи нелогічним із людського погляду. Наприклад, у Котельві це була закинута будівля радянських часів, де ще й сталося вбивство через ревності. Здавалося б, не найкраще місце для дому молитви... Але зрештою його таки побудували. І цікаво, що до церкви прийшли батьки того хлопця, який відбув покарання. Вони раніше навіть підходили боялися до місця злочину. Я був свідком їхнього хрещення й навіть давав «шлюбні настанови», оскільки вони не були повінчані й хотіли, хоч і з запізненням у 37 років, отримати благословення в церкві.

— Чи переживали виснаження на посаді директора місії? Як відновлювали сили?

— Думаю, виснаження — це результат втрати контакту з Джерелом Живлення. Як такого виснаження чи вигорання я не переживав. Але проходив періоди, коли не було нових ідей, бачення, як рухатися далі. Це мене дуже хвилювало й гнітило, приносило відчуття зайвості, не потрібності, дискомфорту.

Відновлення для мене — це виїзди на нові місця, зустрічі з новими людьми, переживання нового дотику Святого Духа, отримання щирих відгуків про власне служіння. Це надихало, підбадьорювало, рятувало від невизначеності, повертало відчуття причетності до великої справи поширення Божого Царства.

— Сучасна місія «Голос надії» чим, на вашу думку, може похвалитися, а чого їй бракує?

— Апостол Павло каже: «Мені некорисно хвалитися, але ви мене до цього примусили». Тож гаразд, думаю, ми можемо похвалитися в Бозі тим, що місія досі є, що вона з гідністю пройшла 35 років плідного служіння. Можемо похвалитися посвяченими, вірними людьми — працівниками, жертводавцями, молтвениками, адже місіонерство — це командна справа.

А чого бракує — знову ж людей: «Жнива великі, а працівників мало...» Кадри — найцінніший капітал. Напевно, сьогодні також варто розширювати бачення служіння, думати про нові актуальні напрямки праці.

— «Місія починалася з мрії» — це ваша цитата. Ця мрія відбулася. А чи є у вас мрія, яка ще не втілюється?

— Моя мрія — щоб усі місії позакривалися, а церкви повною мірою зрозуміли своє місіональне призначення. Місії — це інструменти, якими тимчасово користується Бог, поки церкви не усвідомлять своєї місійної ролі. Радує, що сьогодні є позитивні тенденції, щораз більше служителів у церквах навчають про те, що церква повинна бути місіонерською за своєю суттю. Власне, такою є ідея УЦХБЄ — місіонерство у всіх сферах життя та служіння.

— Які, на вашу думку, найважливіші риси християнського лідера?

— Любити Бога, любити людей і бути готовим платити ціну. У цих трьох — заховано все решта. Це фундамент, на якому можна побудувати успішне служіння. А якщо одного з цих складників не буде, ми не зможемо бути повноцінними лідерами.

— Ваше побажання новому директору місії.

— Я побажав би те, що мені доводилося чути на свою адресу — бути батьком для місіонерів. Ми вже й за віком для багатьох місіонерів годимося в батьки, але я маю на увазі — у духовному сенсі. Бути людиною, яка приїде, підтримає, обійме, поспівчуває. Яка зуміє зрозуміти дрібниці життя й побуту працівників, які вони будуть готові відкрити душу. Такі речі й формують місіонерську сім'ю. Апостол Павло писав: «У вас багато наставників, але батьків небагато». Також бажаю мати бачення, передбачення, складати плани згідно із Божою волею та цілеспрямовано й послідовно їх втілювати, покладаючись на Бога. Бути креативним.

— Якими словами ви звернулися б до членів церкви, місіонерів?

— Оглядаючись на історію місії, мені здається, що ми могли би пройти цей шлях краще, більш успішно. Але минулого вже не вернеш. Тому хочеться ще раз нагадати всім нам: не марнуймо часу. Вкладаймо свої сили, емоції, інтелект у справу, якій себе присвятили. Сконцентруймося на своєму покликанні й через нього — на поширенні Божого Царства. А «Голосу надії» — далі звучати!

Розмовляв
Дмитро ДОВБУШ

СВІДЧЕННЯ

"Я ПРИЙШЛА ДОДОМУ - ДО СВОГО БАТЬКА"

ШАБЛони НЕ ПРАЦЮЮТЬ

Коли я була ще зовсім дитиною, у недільній школі розповідали, як Бог може відповідати на наші молитви. Що не завжди буде відповідь «так», інколи — «почекай», або навіть «ні». Але мій дитячий розум ще не розумів, наскільки складно почути цю відповідь. Насправді, будучи дитиною віруючих батьків, я мало знала Бога. Я багато знала про Нього. Але зовсім не старалася дізнатися, хто Він. Через те, що Бог постійно був у моєму інфопросторі, я настільки до Нього звикла, що перестала сприймати. Це як зі звуком. Якщо він довго звучить, мозок перестає звертати на нього увагу. У мене був шаблон молитви. Не пам'ятаю, звідки він взявся. Спочатку та обов'язково — подяка, потім — прославлення, вибачення за всі гріхи (зазвичай без уточнення), а в кінці — прохання. А ще чомусь я вважала, що молитися за себе, просити для себе: «я хочу», «дай мені», «прости мені» — дуже егоїстично та взагалі заборонено.

НАДІЯ БЕЗ ВІДПОВІДІ

Чим більше я росла, тим менше звертала увагу на Бога. Слабкі спроби читати «дорослу» Біблію розбилися об більш «цікаву» літературу. Я скептично ставилася до людей, які говорили, що їм Бог відповідає на молитви. Хоча, оглядаючись назад, можу сказати, що Він відповідав і на мої молитви, просто я вважала це своєю роботою, а не Його. Короткі християнські табори допомагали мені робити хоч якісь кроки назустріч Богу. І на недовгий час це справді допомагало, але все має властивість закінчуватися. Тож, повернувшись додому, я поверталася і до свого звичного життя.

Я п'ять разів виходила на покаєння перед церкву і навіть прийняла хрещення, думаючи, що щось має змінитися. Але водночас не давала Богу доступу до свого серця, щоб Він міг там щось змінити. Я заздрала людям, які були невірними й

покаялися, бо вони розповідали про Божу силу у своєму житті, якої сама зовсім не відчувала.

І в той час мені стало здаватися, що Бог не чує мене. З кожним проханням, на яке я не побачила очікуваної й миттєвої відповіді, я все більше розчаровувалася. Виникли думки: «Я грішна, тому Бог мене не чує», «Я не достатньо молюсь \ читаю \ ходжу в церкву, щоби Бог звернув на мене увагу». Тому що всі мої молитви, здавалося, були проігноровані. Я просила підтримки й розуміння, але отримувала не їх, а лише повчання з боку віруючих і насмішки з боку нехристиян. Накопичувалися питання, відповіді на які я не знала та й не дуже старалася знайти. Я щораз більше розчаровувалася у всьому: у церкві, у людях, у сім'ї та в Богові.

НЕ ХОЧУ БУТИ ТЕПЛОЮ

Одна проповідь, почута краєм вуха, але прийнята в серце, змусила мене задуматися про те, щоби покинути церкву взагалі. У ній ішлося: «Якщо ви не можете бути гарячими постійно, значить — ви недостатньо віруючі. Ви мусите бути або гарячими, або холодними. Бог не любить теплих». Я бачила, що не можу бути гарячою. У мене просто немає на це ні сили, ні бажання. І я обрала інший шлях: буду холодною, щоб не бути теплою.

Я покинула церкву в дев'ятнадцять років, хоча й приходила на служіння, співала зі всіма,

стояла із закритими очима й схиленою головою під час молитви. Ззовні ніхто б і не відрізняв мене від інших. Мій одяг був «правильним», слова, які я говорила пастору й молоді на домашніх групах, не вирізнялися з-поміж інших. Але моє серце було зовсім не там. Я дозволяла собі всі ті речі, що робили мої невірні друзі й сусіди. І якщо спочатку все йшло добре, я зовсім не помічала змін, то з часом стало дуже погано: страх за майбутнє, потреба приховувати своє життя від близьких людей, щоб не втратити їх, невідомість і стрес. Це наповнило моє серце.

ТЕРАПІЯ НЕ ДОПОМАГАЄ

Розпочалася неконтрольована тривожність і панічні атаки. Я почувалася жадливою людиною, яка не має в собі нічого доброго. Розмови з психотерапевтом не давали результату. Тому що ця терапія потребувала мого бажання змінюватися і щось для цього робити. Але невидимий голос говорив мені, що я грішниця, із цим уже нічого не можна зробити, ліпше померти зараз, поки не зробила щось ще гірше.

Я знову стала думати, що це я така неправильна. Терапія не дає результату, препарати, виписані лікарем, не діють. Відчуття — ніби я перебуваю в льодовику і ніяк не можу через той лід пробитися, щоби побачити світло.

Не знаю, скільки часу я б мог-

ла прожити в такому стані, але розпочалося повномасштабне вторгнення. І в цей же час Бог розпочав роботу з моїм серцем, закованим у лід.

ЗЛО, ЩО ОБЕРНУЛОСЯ НА БЛАГО

Посеред страху й паніки навколишнього світу острівцем безпеки стає сім'я і церква. Двадцять четвертого лютого ще до обіду я з подругою і її сім'єю виїжджаю в село, бо мій гуртожиток — якраз поруч із військовою частиною, і я боюся потрапити під обстріл. Будинки не пристосований для проживання, без опалення та достатньої кількості ковдр із подушками. Тривожний сон і важке рішення їхати до батьків у Луцьк. Але автобуси вже не ходять по селах через величезний дефіцит бензину. Та й грошей немає зовсім. Але мама знаходить одну людину, яка згодна мене забрати, — пастор церкви з села, у якому я була тільки один раз на відкритті церкви. Я пам'ятаю, що його звали Віктор, але назву села правильно згадати не можу. Ця людина була першою, через кого Бог став змінювати мене. Але я ще про це не знала.

Ми їхали з того села, і він розпитував мене про життя, навчання і сім'ю.

— А ти з невірною сім'єю?

— Ні, чому? З вірною.

— А чому тоді ти не віриш?

Це питання ставить мене в ступор. Воно було першим, а стало одним із сотень питань, які стали руйнувати льодову брилу в моєму серці.

Він запросив мене переночувати у своєму будинку, бо в гуртожитку справді було небезпечно. Там я познайомилася з його сім'єю і побачила, як виглядає мир і єдність у сім'ї. Вони читали Біблію і молилися разом. Це те, чого в нашій сім'ї майже не було, хоча спроби були. А ще вони не боялися. Я відчувала це. У них була та надія, якої не було в мене.

Зранку мене відвезли на автобус, дали грошей на квиток — і я поїхала до Тернополя. Зміни в графіках автобусів, сирени і

спуски в сховище, невідомість і страх. Мій автобус поїхав без мене, наступних уже не буде до самого ранку, знайомих чи родичів, щоб переночувати, немає.

Тут знову Бог через маму посилає мені потрібних людей. Церква на вулиці Квітковій у Тернополі. Приймають біженців на ніч. Мене під звук сирени забирають із автостанції, привозять туди, годують і заспокоюють. Активні християни, імен яких я, на жаль, не пам'ятаю. Вони здавалися настільки живими, що мені аж стало незручно стояти поряд. Я теж хотіла відчувати це життя всередині. У ту ніч я молилася. Це була друга тріщинка в моїй льодовій брилі.

«Я ПОЗНАЙОМИЛАСЯ З НИМ ОСОБИСТО»

Далі батьки забирають мене й везуть до бабусі, що живе біля кордону з Польщею, де церква організовує пункт обігріву для біженців. Там я побачила людей, які готові жертвувати собою, своїм часом, комфортом і навіть здоров'ям заради допомоги іншим людям. Усі, хто там був, із любов'ю від всього серця служили іншим. Ця любов, єдність і самопожертва стала для мене надією і вірою в те, що є ще добрі люди.

Першого березня 2022 року я прийняла рішення їхати в Хорватію. Там служать місіонерами друзі моїх батьків, які за цей час стали й моїми друзями. Тепер я усвідомлюю, що це було частиною Божого плану, але тоді я дуже боялася, що помилилася. Хвилювалася: що буду робити без знання мови, вищої освіти, роботи й житла в чужій країні? Але Бог потурбувався про все. Нова робота, добрі люди, усебічна підтримка. І церква — така, якою вона має бути. Без осуду й приниження. Мене вислухали, підтримали, прийняли. Згодом залучили до служіння. І вперше за багато років я відчула себе вдома. У чужій країні, із чужими людьми і чужою мовою. Я прийшла додому — до свого Батька. І нарешті познайомилася з Ним особисто.

Діана М.

МІСІОНЕРСЬКА ПОШТА

"Я НЕ ВІРИЛА В БОГА, ДОКИ НЕ ПОЗНАЙОМИЛАСЯ З ТОБОЮ"

Сьогодні я дуже вдячна Богу, що він дає час та можливість для особистого спілкування з дітьми. Наш дім став місцем, де підлітки Хухри можуть поділитися своїми переживаннями, просто зігрітися чашкою чаю, з'їсти щось смачне. Спілкуючись у невимушеній атмосфері, вони часто ставлять серйозні питання, які стосуються вічності.

Якось до мене в гості прийшли дівчата. Вони дуже здивувалися, коли я їх запросила зайти. Під час розмови одна з них сказала: «Свето, я не вірила в Бога, поки не познайомилася з тобою. Тепер я вірю в Нього». Це дуже підбадьорює. Дуже приємно

служити цим дітям — їхні обійми, відкриті серця і щира віра надихають. Тішить, що діти люблять молитися і щиро вірять, що Бог їх чує. Якось один хлопець поділився: «Коли я сьогодні прокинувся, мені було погано, але помолівся — і стало легше».

Також підлітки стали відвідувати недільні богослужіння — приходять двоє, троє, четверо. Коли вони в церкві, я молюся за кожного. Я була така ж, як ці діти, мене водила на зібрання бабуса. У свій час Боже Слово проросло у моєму серці.

Служіння у нас проходять так: у вівторок — підліткове в Хухрі; в середу — дитяче в с. Михайленкове та розбір Слова в Хухрі;

у четвер — випікаємо хліб для прихожан місцевої церкви та церкви в Котельві, а також маємо вивчення Біблії у Михайленковому; у п'ятницю — зібрання в Хухрі та Котельві; в суботу — дитяче в Хухрі; в неділю — богослужіння в Хухрі та Котельві.

У нашій церкві я не так давно стала займатися жіночим служінням. Зокрема, мали зустріч на тему: «Таємниця Божого благословення — смирення». У лютому я відвідала навчання для лідерів жіночого служіння в Брюховичах, що на Львівщині. Це був дуже цінний час. Через деякий час служила на сестринській зустрічі в м. Охтирка, тема: «Ти заслуговуєш на щастя».

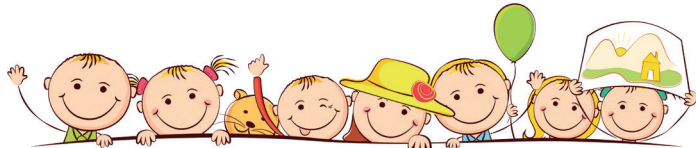
Ми підготували подарунки для дітей-сиріт, чії батьки загинули на війні, та дітей військових, які зараз перебувають на фронті. Пакувати солодощі допомогли підлітки нашої церкви.

Приїжджала команда молоді з Луцька. Разом ми організували дитячі заходи в Хухрі, Котельві та Михайленковому; відвідали

церкву м. Суми та с. Верхня Сироватка з різдвяною виставою «Невидимий пасажир»; зробили дві підліткові зустрічі в Хухрі та Котельві; відвідали будинок для літніх людей; провели служіння в м. Тростянець та в м. Охтирка. Це був благословенний час!

Світлана КАРАЗІЯ, Сумська область, уривок з листа

Димяча сторінка

Димяча сторінка

НОГИ ДЛЯ МОЛИТВИ

Ксені не подобалося, коли її товаришки обговорювали Наталку, їхню однокласницю. Наталка і справді завжди мала вигляд неохайної. Її одяг часто був брудним, а волосся та шкіра були недоглянутими. Багато дівчат у школі дражнили її, але Ксеня цього не робила. Вона була християнкою і знала, що Бог не схвалює цього.

Якось після школи Ксеня розказала мамі про Наталку.

— Я молюся за неї, прошу Бога, щоб Він не дозволяв нікому знущатися з Наталки, — казала Ксеня, — але не бачу жодних змін на краще. Мені так жаль її.

— Можливо, тобі варто додати «ноги» до своїх молитов? — запропонувала мама.

— Як це? — здивовано поглянула дівчинка.

— Ти можеш стати її подругою.

Ксеня хвилинку подумала, а потім кивнула

головою. Вона почала з того, що кожного разу, як зустрічала Наталку, казала їй декілька привітних слів. Потім запросила дівчинку по-

сидіти разом на обідній перерві. Через декілька тижнів Ксеня запросила своїх подруг до себе додому. Серед них була й Наталка.

Дівчинка прийшла до Ксені в гарному новому одязі. Того дня дівчатка говорили про нові зачі-

ски, про те, як вдало добирати собі одяг і як найкраще доглядати за собою. Наталка уважно слухала. А потім несміливо попросила дівчат

чистою й акуратною.

Однокласники перестали з неї насміхатися, і дівчинка стала почуватися більш впевненою в собі. А ще — вона пішла в недільну школу разом із Ксенею.

Ксеня була дуже задоволена. Бог відповів на її молитви і зробив це, використавши її готовність докладати зусиль. Вона була рада, що змогла послужити Господу й примножити Його славу через доброту до Наталки.

Що думаєш ти?

Ти також не дражниш інших? Це добре, але деколи ти можеш зробити щось більше. Чи хотів би ти допомогти тому, кому важко? Почни просто з привітного слова. Із часом у тебе з'явиться нагода зробити щось більше. Будь готовий допомагати людям у будь-який спосіб, який Господь укаже тобі.

Із книги «Ключі для дітей, частина 2»

Зроби так

Давид вирішив, що йому слід перестати грубити мамі. Наприклад, коли вона нагадує, що слід застелити ліжко, не треба казати їй: «Ага, тут забудеш! Ти зохвилини нагадуєш про це». Що ж зробити для того?

А ЗРОБИ-НО ТАК, ЯК ДАВИД.

Спочатку він почав молитися за це. Потім запитав у вчителя недільної школи, як йому діяти. А далі, за порадою вчителя, попросив у мамі щоразу спокійно зупиняти його, якщо він переходить на грубий тон. Не кричати, не карати, не повторювати, що він нестерпний підліток, а просто сказати: «Давиде, тон».

Давид пообіцяв, що одразу ж зупиниться, попросить вибачення і скаже: «Добре, мамо. Я застелю ліжко. Дякую, що нагадала».

Хлопець знає, що йому буде важко, бо він уже звик неправильно реагувати на мамині слова. Знає також, що треба буде багато часу провести в молитві, бо без допомоги Бога він не зможе побороти себе.

Тепер твоя черга!

*** Згадай свою недобру звичку, яку ти хочеш перемогти.**

*** Попроси Бога, щоби показав тобі, як змінитися на краще.**

*** Склади план дій, запиши його. Попроси підтримки в людей, які тебе оточують.**

*** Подумай, чим можна замінити погану звичку. Наприклад, які хороші слова можна сказати про друга, про якого ти погано висловлювався.**

*** І молися за це завжди. Самому тобі не впоратися.**

ДІТИ СТАВЛЯТЬ ЗАПИТАННЯ

Нам завдають болю, коли прозивають нас. Наприклад, кажуть: «Ей ти, товстушко!», або: «На якому смітнику ти знайшов цю куртку?» Тоді кулаки аж самі стискаються.

Але й ми самі, — не варто лукавити, — дуже часто можемо ображати людей, навіть не усвідомлюючи цього. Спробуй проаналізувати себе.

— Звісно, я обговорювала друзів за їхньою спиною. Але тільки тому, що хотіла бути кращою за них чи щоб вони стали кращими. Ну от я казала Оленці: «Час уже Лізі перестати вишукувати в себе хвороби...» Хіба це називається плітками?

— Так, ми дуже близько до межі, за якою живуть шепотіння за спиною, поширення чуток та пліток. Дуже часто це починається зі слів: «Я не хочу пліткувати про неї, але...» Буде краще, якщо ми не переходитимемо цієї межі й приймемо рішення ніколи не обговорювати з подругами недоліки інших. Якщо ти справді бачиш проблему, наприклад: Ліза вишукє в себе хвороби, сором'язливість Насті заважає їй у навчанні, а мама Каті замало приділяє їй уваги, — то звернися за порадою до когось із дорослих. І порозмовляй

із тим, хто має певну проблему: скажи йому, що ти хвилюєшся й готова підтримати.

— Іноді Костя з Марком

нікого при цьому не ображаючи. Візьми аркуш паперу й вилий ці почуття на папері. Або ж піди в тихе місце й поговори про це з Богом.

настільки дратують мене, що хочеться накричати на них. Я знаю, що не варто говорити погано про інших, але мені стає легше, коли я розповідаю Віталіку про те, як Костя мене дратує.

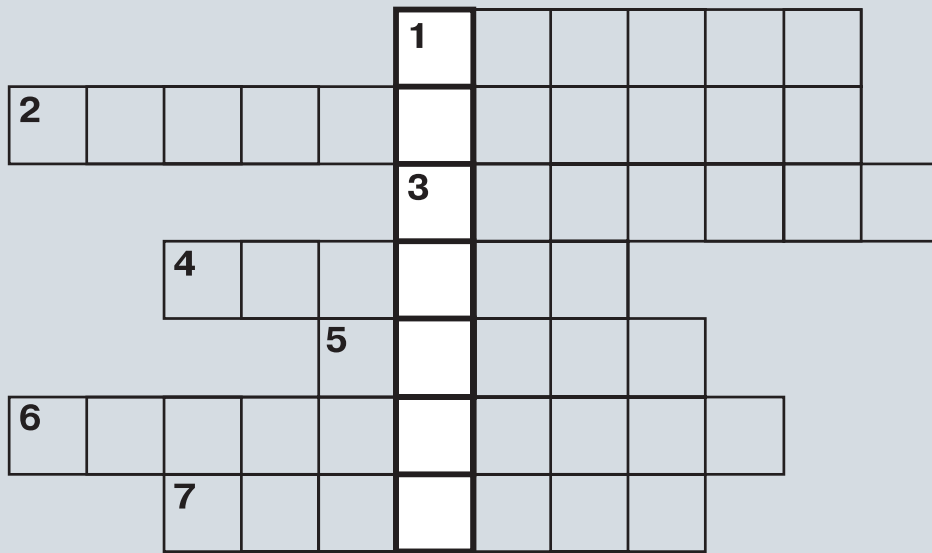
— Це називають «випустити пару». Такий прийом і справді допомагає — але не надовго. Ти, напевно, помічав, що невдовзі тебе знову охоплює лють — і знову хочеться випустити пару. А потім буває так неприємно, що наговорив нехорошого на свого друга, чи не так?

Замість того, щоб випустити пару, краще зроби так. По-перше, знайди спосіб вилий свої почуття,

Роби фізичні вправи — побігай, повіджимайся від підлоги, щоб звільнитися від негативних емоцій.

Але це ще не все. Працюй над тим, щоб змінити ситуацію, яка дратує тебе. Спробуй порозмовляти з Костою наодинці. Скажи, як тебе ображає, коли до тебе придираються. Якщо розмова не допомогла, то, можливо, тобі краще проводити час із тими, хто не ображатиме тебе. Тобто ти маєш змінити щось у своїй поведінці та у ваших стосунках, бо не можна робити щоразу одне й те ж саме — і очікувати різних результатів.

Кросворд

Знайдіть вказані тексти в Біблії. (Користуйтеся Біблією в перекладі Івана Огієнка). Запишіть пропущені слова в тексті, а також у клітинках кросворду. У виділених клітинках ви прочитаєте, як треба поводитися зі своїми словами.

1. «Говоріть _____ один одному» (Зах.8:16).

2. «Благословляйте тих, хто вас переслідує; благословляйте, а не _____!» (Рим.12:14).

3. «Слово ваше нехай буде завжди _____, приправлене сіллю, щоб ви знали, як ви маєте кожному відповідати» (Кол.4:6).

4. «Коли можливо, якщо це залежить від вас, живіть у мирі зо всіма _____!» (Рим.12:18).

5. «Нехай жадне слово _____ не виходить із уст ваших, але тільки таке, що добре» (Еф.4:29).

6. «Більше не говоріть _____, нехай з ваших уст не виходить зухвальство» (1Сам.2:3).

7. «Приймайте тому один одного, як і Христос _____ нас до Божої слави» (Рим.15:7).

НАЙМАСШТАБНІШИЙ ВИПУСК СТУДЕНТІВ КИЇВСЬКОГО БІБЛІЙНОГО ІНСТИТУТУ

го служителя, а 18 сестрам вручили дипломи молодшого бакалавра богослов'я та церковного служіння, учителя біблійних уроків та предметів духовно-морального спрямування;

— 50 студентам ВФ КБІ

«Тимофій», сертифікати про проходження навчання було вручено 51 випускнику.

Загалом захід об'єднав 246 випускників КБІ, ЄТУ та коледжу «Тимофій» церкви «Спасіння».

Під час урочистої частини

вручення дипломів священнослужителі та гості заходу ділилися вітальним словом, серед них: старший єпископ УЦХВЄ Анатолій Козачок, перший заступник голови Волинського єпископа УЦХВЄ Віталій Яцюк; старший пресвітер об'єднання церков УЦХВЄ Рівненщини Олександр Коток; старший пресвітер об'єднання церков УЦХВЄ Волинської області Михайло Близнюк; єпископ, перший заступник голови Волинського об'єднання УЦХВЄ, пастор церкви смт. Торчина Василь Паламарчук, ректор КБІ Ігор Скрипніченко, декан КБІ Алла Нечипорук, ректор ЄТУ Ігор Семенюк, декан ЄТУ Ігор Капустін, ректор Рівненської духовної семінарії та академії Олександр Трофімчук, директор ВФ КБІ Віктор Котяш, пастор церкви «Спасіння» Микола Климчук та інші.

Київський
Біблійний Інститут
ВИПУСК 2025

28 червня 2025 року на базі церкви «Спасіння» (с. Підгайці, Волинь) відбувся 27-й і на сьогодні найбільший випуск студентів КБІ. Богословську освіту здобули 189 осіб, 156 із них навчалися у Волинській філії.

Студенти отримали дипломи відповідно до освітньої програми, за якою навчалися:

— 25 студентів 4-го курсу очно-заочного відділення КБІ успішно завершили навчання та склали іспити й здобули фах бакалавра пасторського служіння, християнської педагогіки, християнського служителя та вчителя біблійних уроків і предметів духовно-морального спрямування;

— 5 випускниць жіночого служіння здобули ступені молодшого бакалавра, організаторки жіночого служіння, а дві – організаторки жіночого служіння.

— 64 студенти 4-го курсу Волинської філії КБІ отримали дипломи бакалавра богослов'я та пасторського служіння, бакалавра пасторського служіння та молодшого бакалавра пасторського служіння, християнського служителя;

— 24 студентам 3-го курсу ВФ КБІ (братам) присвоєно кваліфікацію молодшого бакалавра богослов'я та церковного служіння, християнсько-

присвоєно кваліфікацію вчителя біблійних уроків, працівника дитячого та підліткового служіння та видано сертифікат відповідного зразка.

Під час урочистої частини відбулися випуски студентів ще двох біблійних закладів, зокрема Євангельського Теологічного університету, навчання в якому завершили й здобули ступінь магістрів богослов'я 7 осіб, та підліткового коледжу

КРОСВОРД

По вертикалі:

1. Десята частина ефи. 2. Слово, написане на стіні пальцями руки. 4. Батько Єровоама. 5. Місяць за єврейським календарем. 9. Дев'ятий син Якова. 11. Місце, де Павло в Атенах говорив промову. 12. Дочка Йова. 13. Використовувалася для скріплення цегли. 16. Місто в Самарії. 17. Десятий суддя Ізраїлю. 21. Тисячочоначальник війська Манасії. 22. Ним посипали голову в часи біди.

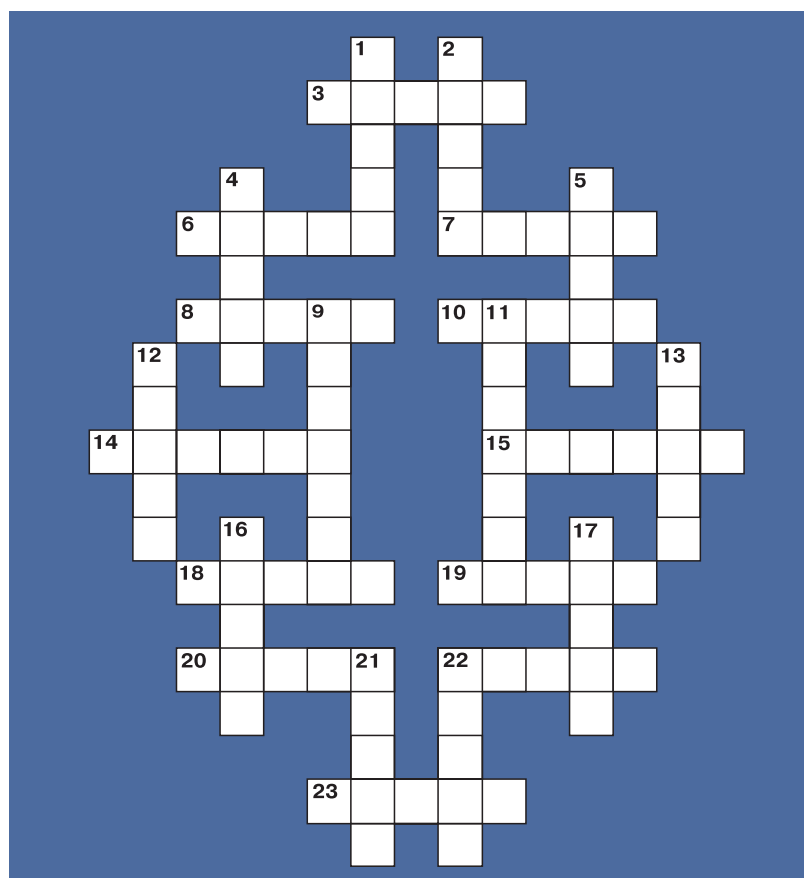
По горизонталі:

3. Дерево, з якого виготовлено ковчег. 6. Стародавнє місто, у якому був Авраам. 7. Син Якова. 8. Перше юдейське місто, де вклонялись ідолам. 10. Місто, в якому жив Лаван. 14. Гора, на якій знайшли мертвого Саула. 15. Овоч, який їли ізраїльтяни в Єгипті. 18. Місто (див. 4М.32:3). 19. Місце, біля якого Ездра простояв три дні. 20. Мати Авесалома. 22. Матерія, з якої Бог створив людину. 23. Чекання обіцяного.

Відповіді на кросворд, розміщений у №5 (травень), 2025 р.

По вертикалі: 1. Гілбоа. 2. Кедр. 3. Азот. 4. Авакум. 7. Амміїл. 8. Ресен. 10. Любов. 14. Омега. 15. Хірам. 18. Орїон. 19. Драхма. 20. Топаз. 23. Тавіта. 24. Парпар. 27. Діна. 28. Сіль.

По горизонталі: 5. Мілет. 6. Азува. 9. Рамот. 11. Гедеон. 12. Бурдюк. 13. Нево. 15. Хіос. 16. Хеврон. 17. Патара. 21. Арфа. 22. Маох. 25. Йордан. 26. Маріам. 27. Димас. 29. Атени. 30. Алван.

Виходить щомісяця

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
Розрахунковий номер: UA653052990000026008020806717,
в Приватбанку м. Луцька. Код 13359754,
або на картковий номер: 4246 0010 0722 4011,
з поміткою: «Пожертвування»
Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
При передруку матеріалів посилення на газету
«ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове

Віддруковано: видавництво «А-Прінт», м. Тернопіль, тел. (0352)-52-27-37, <http://a-print.com.ua>
Замовлення № 1006

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.
Тираж: 5000 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.
Редактор: Юрій ТРОЦЬ
Адреса: вул. Княгині Ольги, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024
Телефон: +380675966118
E-mail: golosnadiyi@gmail.com
www.voice.org.ua